

Column

Tekst: Kim Bergshoeff

Ouder maar niet wijzer

Roemer ziet eruit als een knuffelbeest. Dat is expres zo: we wilden geen hond met een heel stoer uiterlijk. Het voordeel hiervan is dat het maar zelden gebeurt dat er iemand bang voor hem is. Het nadeel: sommige kinderen denken dat hij ook écht een knuffeldier is.

De jonge kinderen van onze vrienden weten gelukkig hoe ze met hem om moeten gaan. Ze laten hem eerst even snuffelen aan hun handen en als ze hem aaien, dan doen ze dat meestal tussen zijn voorpoten, waar hij het aan ziet komen, of op zijn rug, waar hij het eigenlijk altijd wel best vindt.

Bovendien is hij met die kinderen opgegroeid, dus weet hij wat hij van ze kan verwachten. Op dagen dat ons nichtje een beetje te druk is naar zijn smaak gaat hij 'schuilen' bij haar oudere broer. Onze neef is eigenlijk een beetje bang voor dieren, maar dat zorgt ervoor dat hij zich heel kalm beweegt als Roemer bij hem in de buurt is. En sinds Roemer een keer bij hem op schoot in slaap is gevallen, vindt hij hem ook niet zo eng meer.

Bij de dochtertjes van mijn vriendin voelt Roemer zich ook op zijn gemak. We wandelen regelmatig met hen in het bos, al sinds de oudste nog maar een paar maanden was. Ze zijn zo 'eigen' dat hij geen stap verder zou zetten als hij vindt dat ze te ver zijn afgedwaald. Vriendin en ik denken weleens dat er ergens wat bordercolliebloed in zijn stamboom is geslopen, zo goed let hij op haar schaapjes.

Toen haar jongste dochter laatst haar verjaardag vierde, zei vriendin dan ook dat ze het leuk zouden vinden als wij Roemer mee zouden nemen, dus deden we dat. We doen dat niet altijd, want op verjaardagen kan het erg druk worden en moe-

ten we hem goed in de gaten houden. Vindt hij het niet eng? Eet hij niet stiekem lego-blokjes of bonbons? En hangt er geen goedbedoelend kind om zijn nek? En bij vriendin thuis: vindt de kat het goed dat er een hond in 'zijn' woonkamer zit? Over de kat hoefden we ons geen zorgen te maken: Czaar en Roemer bekeken elkaar welwillend en accepteerden elkaars aanwezigheid zolang er gepaste afstand werd bewaard. De kattenbrokjes die de meisjes als speurtocht met de hond als einddoel hadden uitgestrooid brachten daar geen verandering in.

Het meest stressvolle aan het hele bezoek bleken een paar onbekende volwassenen te zijn die hem zonder inleidende kennismaking op zijn kop aaiden. Dat volwassenen wel vaker het verkeerde voorbeeld geven bleek toen we even later in een tuincentrum liepen. Een klein meisje kwam daar enthousiast op Roemer aflopen en ging hem aaien. De echtgenoot legde rustig aan het meisje uit dat ze onbekende honden maar beter niet zomaar kan aaien. Dit kwam hem op een scheldkanonnade te staan van de vader van de loslopende peuter.

Ik moest daar even aan terugdenken toen ik een paar dagen later iemand van KNGF Geleidehonden sprak over mensen die ongevraagd een geleidehond aaien. 'Het zal je verbazen dat het vooral volwassenen zijn', zei ze. Dat verbaast me eerlijk gezegd helemaal niks.

Kim Bergshoeff woont met echtgenoot Arjo en hond Roemer in Haarlem en heeft daar haar eigen tekstbureau: Kim in de pen. Zij is auteur van een aantal boeken waaronder 'Onbeperkt Mindful' en 'De canon van Haarlem'.